

TURCZI ISTVÁN

Szentivánéj

– Thinsz Géza azonos című verse mögé,
saját északi élményekre –

*Nagy a teremtő találékonysága.
Egyszer nevetve összecsapta tenyerét:
„Látni akarom, hány frissen sikált
rézedényben fér el ma éjjel az ég?”*

*Mondhatta volna ujjhegyével is,
érintés nélkül teljen-ürüljön a pohár.
Legyen lárma, ölelés, testek ritmikus
hullámozása; széles a repertoár.*

*Hívjuk úgy, Szentiván, ha már
nincs, ami köt, nincs, ami old:
éj és nap határán egyensúlyoz
a szerepét tévesztett hold-herold.*

*Jöjjön Puck, övé a vadzseni-reszort.
Hóbortjait ismerik jól a többiek:
Ne tétovázz! Ma mindent lehet!
A táj már áttetsző vodkásüveg.*

*Kell ráolvasás is, könnyelmű varázs-
igék a szigetekkel teliszórt tavon.
Ördögfiak és tündérlány-bestiák közt
bocsánatos bűnöket szüljön az alkalom.*

*Az összekulcsolódó testek, arcok, kezek
készek minden anyagcsere-egyezményre,
az ösztöntartományba visszatérve lüktető
domborművet vésnek a bronzsötétre.*

*A nyári szél ritmusérzéke a régi. S míg
szadista zenészek nyomják a zsötem-ütemet,
a költő vendégszöveget sző, úgy édeleg, „már
svédülő kezemmel fogom meg a kezedet.”*

*Vallásnak ott a kíváncsiság. Gőzölgő
füben, sziklameredélyen a bőr liturgiája.
Puck dolga végezten bólint, reggel van,
jó éjt. Nagy a teremtő találékonysága.*